

Ἡ κωμωδία τοῦ Μπενεντέτι, πού ἔδωσε ὁ θίασος Ἀλίκης-Λογοθετίδη-Μουσοῦρη ἔπειτα ἀπὸ τὸ «Μπουρίνι», εἶναι ἕνα χαριτωμένο θεατρικὸ κομμάτι. Μὲ τὴν πραγματικῶς πρωτότυπη ὑπόθεσί του καὶ τὴν τεχνικὴ ἀνάπτυξί της διασκεδάζει ἄρκετὰ τὸν θεατὴ του. Ἡ Λουίζα Μαλπιέρι (Ἀλίκη) βρίσκεται ξαφνικὰ ἐμπρὸς σὲ κάτι ἀπροσδόκητο: ὁ ἄντρας της (Κ. Μουσοῦρης) ἔχει στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὡραία δακτυλογράφο του καὶ τὴν γεμίζει φιλιὰ. Ἡ συνέχεια ὁμως εἶναι ἀκόμα πιὸ ἀπροσδόκητη: ἡ Λουίζα, ἀντὶ νὰ ἀγανακτήσῃ, νὰ βάλῃ τίς φωνές, νὰ δημιουργήσῃ σκάνδαλα, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες, ὅταν βρίσκονται σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, κάνει κάτι ἄλλο, ἐντελῶς πρωτότυπο. Προσποιεῖται ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει πιά τὸν ἔνοχο καὶ θεωρεῖ γιὰ ἄντρα της τὸν νευρολόγο (Β. Λογοθετίδη) πού ἔχει ἔλθει νὰ τὴν ἐξετάσῃ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος πιστεύει ὅτι ἡ γυναῖκα του ἔπαθε ξαφνικὰ μερικὴν ἀμνησία, ἐφ' ὅσον ὄλους τοὺς ἄλλους τοὺς ἀναγνωρίζει πλὴν αὐτοῦ. Ἀκολουθοῦν ἄρκετὰ χαριτωμένα ἐπεισόδια, πού δείχνουν ὅλη τὴν ἐφευρετικότητά της γυναῖκας. Τὸ παιχνίδι δὲν κρατᾶει πολὺ, περίπου ἕνα εἰκοσιτετράωρο, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποῖου ὁ σύζυγος, μὴ ὑποψιαζόμενος τίποτα ἀπὸ τὴ φάρσα πού παίζεται εἰς βάρος του, ἀρχίζει νὰ ζηλεύῃ τὴ γυναῖκα του ἡ ὁποία δείχνεται ἄρκετὰ ἐρωτικὴ πρὸς τὸν ἰατρόν, πού βρίσκεται σὲ ἄρκετὰ δύσκολη θέσι, διότι κι' αὐτὸς ἀρχισε νὰ βρῖσκῃ τὴ γυναῖκα τοῦ πελάτου του ἄρκετὰ συμπαθητικὴ καὶ χαριτωμένη. Ἀλλά, ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως, τὸ παιχνίδι αὐτὸ δὲν διαρκεῖ πολὺ. Ὅταν πιά ἔχει τελειώσῃ, ὁ σύζυγος ἔχει πάρει ἕνα καλὸ μάθημα... Τὸ «Δὲν σὲ γνωρίζω πιά» δὲν εἶναι, βέβαια, ἔργο μὲ μεγάλες ἀξιώσεις. Τὸ προτιμῶ ὁμως ἀπὸ πολλὰς ἀνάλογες γαλλικὰς «κομεντί». Ἐχει, ὅπως ἐσημείωσα καὶ παραπάνω, μιὰ πρωτότυπη ὑπόθεσι καὶ εἶναι ξευπνα γραμμένο

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ